

Alexandra Hrouzková & Eva Krátká

Expanze na Mars

Alexandra Hrouzková
Eva Krátká

Expanze na Mars

Alex Hrouzková, Eva Krátká, 2013
© 4mobile s.r.o., 2013 (elektronické vydání)
Ilustrace © Eva Krátká
ISBN 978-80-87794-00-5 (formát PDF)
ISBN 978-80-87794-01-2 (formát ePub)
ISBN 978-80-87794-02-9 (formát MobiPocket)

Slovníček pojmů

Tak aby bylo jasno

Než se pustíte do čtení, naučte se potřebné pojmy:

Martán = muž

mrđka = muž

jeboň = muž

týpek = muž

psychopat = muž

filozof = mrđka

obtáhnout = pohlavní styk

ošukat = pohlavní styk

omrdat = pohlavní styk

obírat = příprava na pohlavní styk

namotávat = příprava na pohlavní styk

jebnutý = magor

normovaný = magor, nudný a je jich většina

Bobr = Evča nebo Alex

nadbobr = Alex nebo Evča

expanze = pokus najít Martána, se kterým lze žít

Vysvětlivky pro osoby se specifickou poruchou humoru:

Toto má být legrace.

Orientace v čase, místě, prostoru

Evča:

Rozená optimistka – asi každou třetí minutu života se jí chce umřít. Rozená feministka – pro Marťany by se rozkrájela, pokud zrovna nechce umřít. Rozená hédonistka – spí na zemi, kouří v okně a pak zase spí na zemi. Rozené dítě štěstěny – kde se zjeví, tam se něco posere, na co sáhne, to se posere, a i když nic nedělá, tak se taky všechno kolem posere. Miluje lidi – hlavně když se nevyskytují v okruhu dvou kilometrů kolem ní. Má smysl pro humor – natolik specifický, že se směje jen ona. Životní partner – existenciální vakuum. Identita – tragéd, malý génius, tříleté dítě, umírající žena, třikrát v týdnu baletka. Půl života valila oči z důlků – teď už na to sere. Celoživotní cíl – umřít co nejdřív.

Alex:

Rozená pesimistka – umřít se jí chce až každou pátou minutu. Rozená mamina – těší se, až bude děti pěstovat ve skříni. Rozený asketa – spí na Marťanech, kouří Marťany a pak zase spí na Marťanech. Rozený smolař – kde se zjeví, tam dostane napapat, na co sáhne, z toho dostane napapat, a i když nic nedělá, tak dostane napapat. Lidi nenávidí – hlavně když od nich nedostane napapat, když jí nedají dáreček a když už ji nemají sílu ošukat. Má smysl pro humor – natolik specifický, že se směje jen Evča. Životní partner – vibrátor. Identita – manický nadržžený hladový bobr. Půl života hledala jeho smysl – teď už na to sere. Celoživotní cíl – ušukat se k smrti.

Vysvětlivky pro osoby se specifickou poruchou humoru:

Tento humor je černý.

Úvodem: Zpátky z Marsu i s kuframa

No, tak na tenhle návrat z Marsu asi jen tak nezapomenu. Svítí slunko. Supr. Fouká vítr. Supr. A já si táhnu kufr. Supr.

Další Marťan v trapu, a tak si to pěkně štráduju za Evčou, která zrovna (po půl roce) zjistila, že živením alkoholika pravděpodobně nedosáhne vrcholu své seberealizace, a nabídla mi střechu nad hlavou a jeho místo v posteli.

Klepu, říkám: „Čus, Bobře,“ Evča říká: „Čus, Bobře.“

„Otevři víno, Bobře!“

Evča říká: „Dobře, Bobře.“

„Bobře, já na ten Mars už seru!“ Kufr letí do rohu, špunt z flašky na podlahu a naděje v Marťany do hajzlu.

Po dvou deckách: „Bobře, já na ty Marťany už seru!“

Po osmi deckách: „Bobře, seru na ně!“

Po litru Evča hlásí: „Mrdky! Marnost nad marnost!“

Ale jak to všechno začalo???

Alex: 1. Jak to vzniklo, že si Alex oblíbila sex

Motto: „Když žák dorůstá učitele, učitel chce hrát frisbee.“

Na přízeň osadníků z Marsu jsem si zvykala už od plínek, když mě batolící se kámoš soused při společném přebalování a za nepozornosti maminek vášnivě diskutujících o rozvažené mrkvi bral opakovaně chrastítkem přes hlavičku.

Ve školce jsem následně byla zneužita tělesně, když se mi nadržené marťanské nedochůdče pokusilo oslintat tvářičku v mé skřínce s třešničkama vedle té jeho s lopatkou.

Ve dvanácti jsem absolvovala první rande na úrovni, když mě spolužák – rodící se Marťan Hajzl – vzal na Titanic a já zažila první duševní splynutí, které ovšem odplynulo ve chvíli, kdy zmrzlý Leonardo vydechl naposledy. Pak jsem vzala roha, jakmile se Marťanova pařáta pokusila dostat pod můj, slzami dojetí skrápěný svetřík.

Ve čtrnácti jsem s Marsem absolvovala první vážný vztah. Líbajíc svou drahou polovičku jsem v oblaku marihuany opovrhovala komerčním a povrchním světem a nechávala se těžce ovíněná a povalená v podchodu přemlouvat k prvnímu milování s tím, že je to fakt super, že je jedno, kolik mi je, že zákony akorát omezují lidskou přirozenost. Asi bych se nenechala k porušení norem dlouho přemlouvat, kdyby to můj milovaný mezitím nepokazil útekem z domova kvůli své nové zálibě v pervitinu.

A pak v šestnácti přišel on, Marťan number 1. Šťouchal do mě, když jsem se po školní chodbě romanticky procházela s Marťanem jiným, takzvaným „Marťanem rodinného typu“, který měl v plánu se mnou prožít dlouhý a šťastný život plný mimin tahajících mě za zástěru. Ovšem jak už to tak chodí, čím víc do mě mé budoucí číslo 1 šťouchalo, tím víc mi docházelo, že bych mimina plodila raději s ním.

Svůj nový objev jsem se nicméně rozhodla zbožňovat velice nenápadně až tajně. Ono to, ehm, bylo jaksi jednodušší než na něj například promluvit. A byla jsem, věřím, velice nenápadná, když jsem na něj civěla na školním plese přikovaná k sedačce vedle své tehdejší „en ká“ (nejlepší kámošky), zatímco on se promenádoval v rozepnuté košili po parketu.

Dodnes nevím, zda to byl můj soustředěný pohled, vesmírné síly či jeho promile, co mu vniklo nápad dopotácet se k mému stolu. Sedl si, zahlásil, že se mu už dlouho strašně líbím, a začal mě líbat. Já ztratila mozek.

Prochodili jsme spolu krásné podzimní měsíce, kdy jsem ho po jednom koncertu zvládla pozvracet a zároveň neopomenula dodat, že na něj bleju rýži, protože k obědu byla játra. Stále mě nepřestal milovat.

Na Vánoce mi můj dokonalý Marťan daroval nejen plyšové lvíče, ale také těžko identifikovatelný předmět vlastní výroby, na němž jsem mohla ocenit právě onu velkou lásku, již do výroby vložil, a esemesku o tom, jak mě miluje na věky věků a jak se těší na společně prožitého Silvestra.

O silvestrovské party, pořádané v domě Marťanových rodičů, mě můj milovaný poprvé přefiknul. Nevím, zda to má na svědomí množství drinků, nebo zda jsem tento romantický

zážitek pro jistotu vytěsnila do nevědomí, ale víc než samotný akt mi utkvěl v paměti následný pohled na milovanou „en ká“ zvracející na schodišti kousek od našeho pokoje.

Co tak osudového se vlastně oné noci stalo, mi došlo až druhý den odpoledne krátce po návratu domů v okamžiku, kdy má drahocenná matka poznamenala: „Á, vidím, že z tebe přece jen udělal ženu!“

Přisámboh, dodnes netuším, čím se mé nově nabyté ženství mohlo prozradit natolik, že ho matka rozpoznala asi tak půl minuty poté, co jsem vstoupila do dveří. Já sama na sobě nic nenašla, přestože jsem se o to před zrcadlem usilovně pokoušela další tři dny.

Můj Zbožňovaný se ujal mého zácviku do sexuálního života velice zodpovědně a osouložoval mne kdykoli a kdekoli jsme se ocitli aspoň trošku či aspoň zdánlivě sami. A já si furt myslela, že orgasmus je ten sladoučkový pocit, když vedle mě můj Martňan občas ulehne i na posteli a šimrá mě asi tak minutu po zádech, než usne.

Čas ubíhal a přišel Valentýn, svátek všech zamilovaných. Pamatuju si, že toho dne jsem se ve škole intenzivně soustředila především na své představy o plápolajících svíčkách a červeném saténu, do kterého si mne můj Milovaný večer položí a za tichého znění milostných songů mi bude – pravděpodobně ve verších – vyznávat lásku.

Můj Jedinečný nechtěl zklamat a na tento večer se také náležitě připravil. Už ve dveřích mi nadšeně oznámil, ať zamířím rovnou do obývacího, kde na mě čekala jedna zapálená svíčka, láhev červeného vína, mísa čipsů, dvoulitrová cola, roztáhnutý gauč a na něm obrovský plyšový krokodýl s velkou červenou mašlí kolem krku. Byla jsem dojata.

Mé dojetí drobátko polevilo, když mi můj Úžasný vylíčil, že se mu podařilo sehnat dývídíčko s filmem Matrix a že se moc těší, až se na něj společně koukneme. Byla jsem tak plná lásky, že mě ani nenapadlo kazit mu radost z kulturního zážitku, a na sledování Matrixu jsem přistoupila.

Asi po třetině filmu do sebe můj Martňan hodil poslední hrst čipsů, zajel mi rukou pod tričko a utřel si svou poněkud mastnější dlaň do mé nové podprsenky. Druhou ruku mi vrazil do rozkroku, řekl, že jsem ta nejlepší baba, jakou mohl potkat, a najednou jsem ležela nahá s roztaženýma nohama na kraji postele s pocitem, že svíčka plápolající na stole přímo naproti mému rozkroku mi osvětluje skrze vagínu i žaludeční stěny. Ach ano, v tento den jsem ztratila veškerý stud. A vzápětí poznala svůj první orgasmus.

Toho jara se můj život proměnil v román od Danielle Steelové. Můj První se měl stát mým Jediným, měl už jen vystudovat vysokou, udělat mi tři děti a obšťastňovat mne do konce života nekonečnými souložemi.

Můj Jediný úspěšně odmaturoval, dostal se na vysokou školu a přišel mi říct, že už se mnou nechce dál být. Pak taky dodal, že mě má pořád rád, a že když je venku tak hezky, že bychom si mohli jít zahrát frisbee. Sklopila jsem oči, nabídku s frisbee jsem tiše odmítla a začala chodit po světě s hlavou svěšenou.

Když jsem pak jednoho dne hlavu zase zvedla, věděla jsem, že vyhlašuji boj. Od této chvíle chraň ruka páně každého Martňana, jež mi přijde do cesty!

Evča: 1. Mé první střety s obyvateli Marsu aneb Tady něco nehraje

Motto: „Jak se i prudká inteligence změní v demenci, když je psychomartan nablízku.“

Že mě nikdy nezaujme nějaký normovaný Martan, mi mělo dojít už v útlém věku. Moje preference se od samého počátku rýsovaly jasně. V mateřské školce jsem zbožňovala lehce úchylné Martanče, které místo poklidného poobědního spánku skákalo obnažené po postýlkách a škodolibě se řehtalo tomu, jak si holčičky s vřískáním zakrývají oči. Já seděla na postýlce a fascinovaně zírala na to, jaký to zajímavé Martanče dělá rozruch.

V osmi letech mě uchvátil Martan od kolotočů. Zpronevěřujíc se své vrozené nenávisti k jakémukoliv sportovnímu úkonu, dupala jsem kilometry a kilometry na kole po okolních vesnicích, následujíc hlas svého srdce a trasu přemísťujících se kolotočů. Na kočovného Martána jsem opět jen fascinovaně zírala.

V deseti jsem se bláznivě zamilovala. Do ukrajinského kopáče! Telecom se tehdy rozhodl obšťastnit naši malou village jakýmisi kabely, a tak se mi pod okny leskly zpoceně svaly krásného kopáče. Sedíc zasněně u okna, hrála jsem na kytaru srdceryvné songy Kelly Family a láskyplně se kochala pohledem na svůj negramotný idol. A protože když už mě něco chytne, tak mě to chytne pořádně, tak já, malý génius nosící domů výhradně jedničky, jsem najednou nosila kule. Nebyl čas vnímat bláboly učitelů, musela jsem plánovat, jak s mým milovaným kopáčem i přes odpor rodičů a celého světa utečeme a budeme se milovat až do smrti někde v příkopu. Moje plány byly ukončeny ve chvíli, kdy jsem dostala průplesk od matky a hned vzápětí byla násilně odvedena z kopáčovy maringotky.

V šestnácti jsem došla k závěru, že jsem divná a že je načase přestat pouze zbožně zírat! Jakožto stále nepolíbená jsem se na chvíli vzdala svých idealistických snů a usoudila, že čekání na první polibek až od nějaké lásky by mohlo být taky čekáním věčným! A tak jsem si racionálně vyhlédla odpovídající zaučovací objekt, tedy přiměřeně pohledného a pro jistotu opilého Martána, a soustavně ho hypnotizovala pohledem, až mě ukořistil na pomalé písničky. Martan mi začal upřeně civět do ksichtu, a tváře se smrtelně pateticky, přibližoval se k mému obličejí. Mně se z toho chtělo tlemit, ale v zájmu dosažení cíle jsem se přemohla. Když se dostatečně přiblížil, strčil mi do pusy jazyk a já dostala šok a odskočila! Così slizkého, studeného a mokrého mi parazitovalo v ústech! Začala jsem se řehtat. Martan na mě tupě zíral. Já ze sebe vytlemeně vykotala „sorry“ a odkráčela. Následně jsem dumala, že jestli toto je onen tolik opěvovaný zážitek, tak můžou lidi zrovna tak požírat zaživa slimáky a vyjde to nastejno.

V prváku jsem vytvořila bleskový rychlovztah „umělec kontra jeptiška“. Bleskový byl proto, že s tímto sebevědomým bohémským Martánem promenádujícím se po škole ve výstředním baretu jsem strávila dvě rande, sedíc neschopna slova u klavíru, z něhož loudil nádherné tóny, a následně se mu napříště vyhýbala, bo jsem se během těchto dvou setkání stihla komplet ztrapnit. Jako nekoordinovatelný malý žhář jsem soustavně ohrožovala piano podpálením, jak jsem rudla při každém jeho sladkém slovu a oslovení „jeptiško“.

Ve druháku mi jeblo a znenadání se ze mě stala nejaktivnější členka dříve nenáviděného školního sboru. Příčinou byl nový přírůstek učitelského sboru v podobě charismatického sbormistra. Jedné osudné soboty při povinném sborovém soustředění, kdy jsem ležela

rozplácá na školní lavici a koukala do stropu v naději, že se mi přestane točit hlava a zvedat žaludek po prokalené páteční noci, vyšel onen fascinující Marťan z hloučku spolužaček, které kdesi u katedry ohromoval svým improvizacním umem na housle, a zamířil do zadních rohů učebny k lavici, kde jsem bojovala o stabilizaci žaludečních šťáv já, abych u následující Ave Maria nehodila šavli. V momentu, kdy přistoupil ke mně a před osmdesátičlenným, závistí zelenajícím dívčím sborem zahrál melodii plnou vášně jen pro mě (ha, už tehdá malého narciska), jsem se v okamžiku rozplývala touhou být zbožňovaným virtuosem povalena a vášnivě pomilována ihned na lavici, přestože bych ho pravděpodobně poblila. Sexuální pud byl probuzen.

Brzy nato jsem na jedné z mnoha kalebních akcí zažila prvně pohlčení okamžikem. Zcela zhypnotizovaně jsem zírala (opět) na jednoho bohémského týpka. Podíval se na mě, přišel, řekl, že je Víťa, dal mi pusu, stoupl si vedle mě a za zády mě chytl za ruku a začal si hrát s mými prsty. Do pěti minut jsem byla opřená o zeď za kulturákem a při líbání zajížděla ve stavu mimo sebe do jeho neupravených vlasů ve stylu Kurta Cobaina. Pravděpodobně bych s Kurtem strávila zbytek života (v případě, že bych začala hulit a zpívat si v jeho objetí Nirvánu, dokud by nám ještě zbývaly neurony), ale na scénu vstoupil Marťan jiný, Modrooký. Kostky byly vrženy.

Vstup ze současnosti č. 1

Jinak dneska svítalo slunko. Alex nevstala do práce. Nemá čas na píčoviny. V rámci lovu na Marťana se pokusila uvařit. Uvařila nudle. Následkem únavy usnula na tři hodiny. Mezitím zapadlo slunko.

Evčina deprese byla následkem slunka tak hluboká, že ani neusnula. Dala si na ksicht zelenou bahenní masku. Zděsila se, když objevila, že Alex spí. Alex nikdy nespí. Alex se zděsila, když ji Evča se zeleným ksichem vzbudila. Evča totiž jinak spí. To byl bááájo den!

*Vysvětlivky pro osoby se specifickou poruchou humoru:
Tento humor je absurdní.*

Alex: 2. Jak si Alex našla zálibu v metalu

Motto: „Když se přejí i teplé housky.“

Táhlo mi na sedmnáct a ruku v ruce s věkem mi začal docházet i fakt, že pokud má můj život mít nějaký smysl, musím ho prožít alternativně. A když jsem tak jedno sobotní odpoledne trávila naprosto alternativně rozvalená na gauči u televize a snažila se pomocí nanukáče a čipsů zbavit přetrvávajícího poopichního stavu (zatímco moje familie naprosto nepřipustně komerčně korzovala po nákupním centru), přišla mi esemeska z cizího čísla: Ahoj, kdybys teda chtěla přijít podívat, hrajeme v pátek v Jazzu.

Nějak se mi nedařilo dát si dohromady páté a deváté a kolečka, jež se mi v hlavě roztočila, aby vyvolala alespoň záblesky vzpomínek na předchozí večer, zatočila víc než s obsahem mé paměti s obsahem mého žaludku a já byla donucena zamířit nad záchodovou mísu. A protože k odtajnění Marťana mi ani tato alternativní aktivita nedopomohla, tak jsem mu odepsala, že jasná věc, že v pátek dorazím.

Pátečního večera nabraly události přirozený spád. Marťan byl úžasným zpěvákem úžasné jazzrockové kapely s úžasně inteligentními texty a já si s ním úžasně zasouložila v zákulisí mezi šatnou a záchodkama. Marťan Umělec dokázal úžasně ocenit mou alternativní duši, řekl, že jsem úžasně „fríí“ a „kúúí“ a začali jsme spolu úžasně, samozřejmě nezávazně, chodit.

Vzhledem k tomu, že Marťan Umělec žije tak, aby naplno prožil a hluboce procítil každý okamžik svého nicotného života, naše čtvrté rande se konalo v bytě Marťanova kamaráda bubeníka společně se zbytkem kapely, několika litry vína a lahví vodky.

Aniž bych to měla původně v úmyslu, o hluboký prožitek jsem se svému Umělci toho večera postarala dokonale. Jakmile mi v krvi kolující promile dokolovaly k rozkroku a já zaregistrovala, že můj Marťan Umělec není v dostatečném dosahu, zaměřila jsem svou pozornost na černě oděného Marťana Metalistu, brnkajícího cosi na baskytaru a tudíž v tu chvíli na Marťana nejpřitažlivějšího, řekla mu, že je supr, jak hraje, on řekl, jestli nejdu do kuchyně na cigárko, já řekla, že jo a stočili jsme to do koupelny. V koupelně se mnou Metalista mrsknul nejdříve o stěnu, pak o pračku, nakonec mě ohnul přes vanu, a než jsem se stihla nadechnout, souložil mě zezadu. Kromě toho, že mi tento slastný požitek drobátko narušovala nepřítomnost kyslíku, vloudila se ještě jedna nepatrná chybička, a to když do koupelny zavítal Marťan Umělec. Ten nejdříve zakopnul o práh, pak o Marťana Metalistu, který se mi v úleku zřítíl na bedra, a celý tento proces zastavila až má hlava zaražená v protější stěně vany.

Sotva se Metalista vysoukal zpod vany, nemnul ho Umělcův pravý hák a opětovný návrat k zemi, a mně se dostalo důrazné upomínky, že tohle jsem tedy přehnal a že to je absolutní konec našeho vztahu. Jakého to přesně vztahu, jsem se zavěšená ve vaně a s překousnutým jazykem už jaksí nezvládla zeptat.

Marťan Metalista se živil alternativně výpomocí v pekárně, již vlastnili jeho rodiče. Když jsem za ním do pekárny následujícího dne dorazila, sdělil mi, že má kvůli mně natrhnuté obočí, ucpal mi pusou teplou housku, mrsknul se mnou mezi pytle od mouky, já mrskla čelem o

podlahu, ztratila vědomí, pak vědomí opět nabyla, zapnula si džíny, polknula zbytek pečiva a omluvila se mu za jizvu v obočí.

Cestou domů, žužlajíc třetí housku a snažíc se dostat mouku z kalhotek, jsem se pokoušela rozluštit, zda to, co jsem právě absolvovala, bylo rande, sex anebo večeře.

Rande číslo dva (a sex číslo tři, čtyři, pět bez večeře) se konaly v Metalistově bytě. Sotva Marťan otevřel dveře, já ohluchla a přistála s roztaženýma nohama a Marťanovou hlavou v rozkroku na manšestrovém křesle. Dohrál song, mně se vrátil sluch a dostalo se mi poučení, abych se příště vyholila úplně, že takhle ho to akorát škrábe.

Fakt, že počet schůzek s Marťanem Metalistou narůstal řadou aritmetickou, zatímco počet souloží řadou geometrickou, mě vnitřně uspokojoval, zejména v oblasti podbřišku. Co se smyslu bytí týče, proškolení v metalu mou tápající duši příliš neuklidnilo.

A tak když jsem jednoho dne v pekárně opět setřásla z oblečení zbytky mouky a jako obvykle se chopila té nejvoňavější postkoitální housky, došlo mi, že to je v tomto stylu má houska poslední. S Marťanovým přáním: „Tož ať se daří, sexuální poklade,“ a užmoulanou houskou v ruce jsem opustila pekárnu i éru metalu.